

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **F. - K., s. r. o., J.**, IČO: X., zastúpeného JUDr. I. Ď., advokátkou, K., proti odporcovi **J. L. - A., H.**, IČO: X. zastúpenému JUDr. V. L., advokátom, R., **o zaplatenie 3 372,03 Eur (101 585,80 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde v Malackách pod sp. zn. 10Cb/50/2008, na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. decembra 2011, č. k. 2Cob/64/2011-252, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. decembra 2011, č. k. 2Cob/64/2011-252 a rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 10. decembra 2010, č. k. 10Cb/50/2008-236 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 10. 12. 2010, č. k. 10Cb/50/2008-236 návrh navrhovateľa zamietol a zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporcovi trovy právneho zastúpenia advokátom vo výške 976,73 Eur, ako aj trovy konania vo výške 318,-- Eur na účet Okresného súdu Malacky, vedený v Štátnej pokladnici, podľa príkazu na úhradu, za vyhotovenie znaleckých posudkov, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 20. 07. 2001, domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 101 585,80 Sk s príslušenstvom, titulom náhrady škody za neodbornú opravu motorového vozidla Citroen Jumper 2,5 TD EČ: X., vykonanú v decembri roku 2000. Súd prvého stupňa sa oboznámil s návrhom navrhovateľa, predloženými listinnými dôkazmi, rozhodnutiami a vyjadreniami, obsiahnutými v spise, zápisnicou o výsluchu svedka zo dňa 22. 09. 2010, stanoviskami znalcov Ing. S., Ing. B., Ing. F. a zistil, že navrhovateľ dňa

11. 11. 2000 odovzdal odporcovi na opravu motorové vozidlo, pričom opravu vozidla vykonal v decembri 2000. Oprava motorového vozidla bola v sume 60 000,50 Sk. Po uplynutí troch týždňov, konkrétne 15. 01. 2001 došlo na uvedenom motorovom vozidle k poruche motora. Túto skutočnosť navrhovateľ najskôr telefonicky a s odstupom niekoľkých dní i písomne oznámil odporcovi a vyzval ho, aby vykonal opravu na motore. Odporca na výzvu nereagoval, a preto bol navrhovateľ nútený dať opraviť predmetné motorové vozidlo do autorizovaného servisu X. v M., nakoľko nevyhnutne vozidlo k svojej podnikateľskej činnosti potreboval. Pri rozoberaní motorového vozidla bol prítomný aj súdny znalec Ing. F., ktorý vypracoval aj znalecký posudok č. X./2001 na posúdenie príčin vzniku poruchy motora, v nadväznosti na jeho predchádzajúcu opravu. Tento znalecký posudok si dal vypracovať navrhovateľ z vlastnej iniciatívy. V závere znaleckého posudku Ing. F. vyslovil názor, že poškodenie vačkového hriadeľa a telesa jeho skrine boli v jednoznačnom príčinnom súvisi s vykonaním opravy motora dňa 05. 12. 2000 odporcom, a to najmä z hľadiska technológie montáže a nastavení najmä napínacej kladky rozvodového remeňa. Ďalej bolo zistené pri rozoberaní a oprave motora v tomto autorizovanom servise, že odporca vyúčtoval výmenu tesnenia 00000209R3 za 3 016,-- Sk a 0000457010 za 1 508,-- Sk, ktoré však v skutočnosti vymenené nebolo. Na základe vyššie uvedeného mal navrhovateľ za to, že odporca mu svojím konaním, t. j. neodborne a nekvalitne vykonanou opravou motora na predmetnom motorovom vozidle, spôsobil škodu vo výške 101 585,-- Sk, pozostávajúcu z 1 ks tesnenie 00000209R3 v sume 3 016,-- Sk, 1 ks tesnenie 0000457010 v sume 1 508,-- Sk, 1 ks vačka v sume 21 800,-- Sk, 1 ks skriňa v sume 7 000,-- Sk, 1 ks váhadla v sume 1 654,-- Sk, 1 ks F.č. x. oprava v sume 7 760,60 Sk, vypracovanie znaleckého posudku v sume 3 200,-- Sk, ušlý zisk z dôvodu nemožnosti používania vozidla v sume 35 000,-- Sk, splátka leasingu v sume 20 547,20 Sk. Preto navrhovateľ žiadal, aby súd zaviazal odporcu na náhradu škody v sume 101 585,80 Sk s 12% úrokom z omeškania od 02. 06. 2001 do zaplatenia, náhradu súdneho poplatku v sume 5 075,-- Sk a náhradu nákladov právneho zastúpenia navrhovateľa advokátom (komerčným právnikom).

Súd prvého stupňa mal za to, že si navrhovateľ svoju dôkaznú povinnosť splnil, teda navrhol a označil všetky dôkazy, ktoré by mohli potvrdiť jeho nárok v predmetnom konaní. Zdôraznil však, že splnenie dôkaznej povinnosti neznamená vždy unesenie dôkazného bremena. Zmyslom dôkazného bremena je teda zabezpečenie reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu, ktorú súd v predmetnom konaní naplnil. Súd prvého stupňa poukázal

na to, že vykonal dôkazy navrhnuté procesnými stranami, dôkazy zhodnotil v zmysle zásad hodnotenia dôkazov, rovnosti strán a konštatoval, že pod ťarchou dôkazného bremena nemožno jednoznačne preukázať osobitnú zodpovednosť za škodu zo strany odporcu, nakoľko nebol preukázaný protiprávny úkon zo strany odporcu, ktorý by mal za následok spôsobenie škody na predmetnom motorovom vozidle v čase vykonania opravy v novembri roku 2000. Súd prvého stupňa súčasne poukázal na prípady osobitnej zodpovednosti za škodu, spôsobenej na veci, ktorá je od iného prevzatá za účelom vykonania určitej práce na veci. Ide o objektívnu zodpovednosť, teda je podstatné, aby prišlo k prevzatiu veci a táto vec bola poškodená, v čase kedy vznikla povinnosť vec opatrovať. Medzi procesnými stranami prišlo k záväzkovému vzťahu, no porušenie povinností vyplývajúcich zo vzťahu v konaní nebolo preukázané.

Súd prvého stupňa poukázal na znalecké posudky, vypracované v predmetnom konaní, ako aj jednotlivé výpovede znalcov, z ktorých bez pochybností nevyplýva, že zo strany odporcu prišlo k pochybeniu pri plnení povinností vyplývajúcich zo vzniknutého záväzkového vzťahu. Nebola jednoznačne preukázaná príčina, teda dôvod lomu vačkového hriadeľa motorového vozidla. Bez preukázania tejto skutočnosti súd prvého stupňa nemohol konštatovať porušenie povinnosti zo strany odporcu. Súd prvého stupňa súčasne poukázal, že účelom dokazovania je poznanie skutočností z minulosti tak, aby naše poznanie bolo jej správnym odrazom a prispelo k spravodlivému rozhodnutiu vo veci. Nakoľko skutočnosti, preukazujúce nárok navrhovateľa, neboli v konaní dostatočne preukázané vykonaným dokazovaním a navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Výrok o trovách konania je odôvodnený poukazom na ust. § 142 O. s. p.

Na odvolanie navrhovateľa, odvolací súd napadnutým rozhodnutím rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sa plne stotožňuje s vyhodnotením skutkového stavu súdom prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením veci. Pokiaľ navrhovateľ obhajuje svoj nárok, uplatnený na súde, je podľa odvolacieho súdu povinný jednoznačným a nesporným spôsobom svoje tvrdenia preukázať. Súd prvého stupňa sa podľa odvolacieho súdu vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p., t. j. každý dôkaz jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti. Súd prvého stupňa zároveň postupoval podľa ust. § 226 O. s. p. a v zmysle intencií zrušujúceho

rozhodnutia odvolacieho súdu, právnym názorom ktorého je viazaný, vo veci doplnil dokazovanie. Na základe takto vykonaného a doplneného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, ktoré na ňom spočívalo, pričom odvolací súd prisvedčil vyjadreniu odporcu, že v súčasnej dobe už ani nie je možné doplniť dokazovanie posúdením rozsahu poškodenia spornej súčiastky, pretože táto už nie je k dispozícii. Odvolací súd zdôraznil, že z dôvodu spochybnenia záverov znalca Ing. F., súd prvého stupňa vo veci nariadil ďalšie dokazovanie a pristúpil aj ku konfrontácii ich záverov výsluchom. S poukazom na ust. § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a ust. § 151 O. s. p. tak, že odporcovi trovy konania nepriznal, pretože tieto neboli v zákonom stanovenej lehote 3 dní od vyhlásenia rozsudku vyčíslené.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolateľ má za to, že rozhodnutia súdov vychádzajú iba z posúdenia výsledkov znaleckého dokazovania znalcov Ing. S. a Ing. B.. Navrhovateľ sa nestotožňuje so záverom, že neunesol v konaní dôkazné bremeno a zdôraznil, že znalec Ing. F. bol prítomný pri rozoberaní motorového vozidla, zhotovil fotodokumentáciu, na základe ktorej boli vyhotovené aj ostatné znalecké posudky. Podľa dovolateľa posudok Ing. F. jednoznačne preukazuje oprávnenosť jeho nároku a skutočnosť, že konaním odporcu došlo ku škode, ktorá navrhovateľovi vznikla a ďalšie dva posudky nemôžu prevážiť prvý posudok. Dovolateľ poukázal na to, že aj znalci Ing. S. a Ing. B. uviedli, že nemohli objektívne posúdiť príčinnú súvislosť konania odporcu so vzniknutou poruchou. Z uvedeného dôvodu považuje posudky Ing. S. a Ing. B. za nedostatočné, nakoľko neriešia zadané úlohy, teda základnú otázku, či medzi opravou vykonanou odporcom a poruchou je príčinná súvislosť. Podľa navrhovateľa podkladom na vyhotovenie predmetných posudkov bol iba spisový materiál a títo znalci iba konštatovali, že porucha nevznikla v príčinnej súvislosti s vykonanou opravou, pričom neuviedli, akým spôsobom dospeli k predmetnému záveru. Navrhovateľ dodal, že súdy pri rozhodovaní nevzali do úvahy znalecký posudok Ing. F., pričom pri konfrontácii znalcov sa uviedlo, že Ing. S. „sa nevie vyjadriť k druhej oprave, nakoľko pri nej nebol.“ Tento znalec zároveň uviedol, že predmetnú súčiastku v rukách nedržal, a preto k nej nemôže dať náležité vysvetlenie. Ing. B. na pojednávaní uviedol, že znalecký posudok dostal vypracovať po

piatich rokoch poškodenia poruchy motora a pri spracovaní posudku taktiež nemal k dispozícii poškodenú súčiastku. Vo vyjadrení zo dňa 10. 03. 2006 Ing. B. podľa dovolateľa uviedol, že „skutočnosti uvádzané vo vyjadrení mohol v danom prípade objektívne posúdiť kolega znalec Ing. F., ktorý podľa jeho vyjadrenia v januári 2001 bol osobne pri demontáži motora.“ Preto má dovolateľ za to, že smerodajným dôkazom, na základe ktorého mali súdy rozhodovať, bol znalecký posudok Ing. F., na základe čoho súdy nesprávne vyhodnotili predložené dôkazy, keď nezobrali do úvahy výsledky tohto znaleckého dokazovania a tým dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Dovolateľ tvrdí, že týmto dôkazom sa súdy v rozhodnutiach vôbec nezaoberali, nevyhodnotili ho a nezaujali k nemu stanovisko a nevysvetlili, prečo ho nepovažujú za relevantný. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 01. 2010, sp. zn. 1M Obdo V 11/2008.

Ďalej uviedol, že postupom súdov došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv, nakoľko sa nepostupovalo podľa ust. § 132 O. s. p., keď pri rozhodovaní súdy nevzali do úvahy výsledky všetkých znaleckých posudkov v ich vzájomnej súvislosti a skutkové zistenie vyvodili iba zo znaleckých posudkov Ing. B. a Ing. S. Pritom výsledky znaleckého posudku Ing. F. súdy nevzali do úvahy a o takto zistený skutkový stav opreli svoje závery. V tejto súvislosti dovolateľ odkázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 04. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 186/08.

Dovolateľ poukázal aj na nedostatky odôvodnenia rozhodnutí súdov. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa dovolateľa absentuje, z ktorých dôkazov súd vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Tento súd svoje konštatovania neodôvodnil a neuviedol, prečo pri rozhodovaní prihliadol iba na znalecké posudky a výpovede znalcov Ing. B. a Ing. S.. Neodôvodnil, prečo neprihliadol na znalecký posudok Ing. F. a neuviedol ani to, ako bol tento dôkaz vyhodnotený a prečo považuje súd prvého stupňa skutočnosť, preukazujúcu nárok navrhovateľa za nedostatočne preukázané. Dovolateľ je toho názoru, že pokiaľ rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahovalo vyhodnotenie všetkých dôkazov, predložených v konaní, tak mal odvolací súd takéto rozhodnutie doplniť. Odvolací súd však v napadnutom rozhodnutí iba konštatoval, že sa plne stotožňuje s vyhodnotením skutkového stavu súdom prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením veci. Ďalej uviedol, že z dôvodu spochybnenia záverov znalca Ing. F., súd prvého stupňa vo veci nariadil ďalšie dokazovanie a pristúpil aj ku konfrontácii ich záverov výsluchom.

Súdy podľa dovolateľa však neuviedli, ako bola táto konfrontácia vyhodnotená a ako bol vyhodnotený znalecký posudok Ing. F. Preto považuje rozhodnutia súdov za nedostatočne odôvodnené a za nepreskúmateľné, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. s prihliadnutím aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 02. 2009, sp. zn. 6 Sžo 65/2008.

Na základe uvedeného navrhuje napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolateľ podľa ust. § 243 O. s. p. zároveň navrhol, aby dovolací súd rozhodol aj o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Odporca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti boli splnené zákonné podmienky.

Predmetom sporu je nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 3 372,03 Eur s príslušenstvom ako náhrady škody z dôvodu neodbornej opravy motorového vozidla odporcom. Odvolací súd zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí z niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, resp. v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia navrhovateľa, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ vidí odňatie možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. v tom, že súdy nepostupovali podľa ust. § 132 O. s. p., keď pri rozhodovaní nevzali do úvahy výsledky všetkých znaleckých posudkov v ich vzájomnej súvislosti a skutkové zistenie vyvodili iba zo znaleckých posudkov Ing. B. a Ing. S.. Na znalecký posudok Ing. F. súd prvého stupňa neprihliadol a neuviedol ani to, ako bol tento dôkaz vyhodnotený a prečo považuje skutočnosť, preukazujúce nárok navrhovateľa za nedostatočne preukázané. Namietal tiež, že v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa absentuje, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo pri rozhodovaní prihliadol iba na znalecké posudky a výpovede znalcov Ing. B. a Ing. S. a prečo neprihliadol na znalecký posudok Ing. F. Pokiaľ rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahovalo vyhodnotenie všetkých dôkazov, predložených v konaní, tak mal odvolací súd takéto rozhodnutie doplniť.

Úlohou súdu v predmetnom konaní je zistiť, čo bolo príčinou poruchy motorového vozidla navrhovateľa, vzniknutej 15. 01. 2001 a následne ustáliť, či táto skutočnosť vznikla porušením právnej povinnosti odporcu, a či vzniknutá škoda (cena opravy motorového vozidla) je v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti odporcu.

Posúdenie technického stavu vozidla je odbornou otázkou, na ktorú treba podľa § 127 O. s. p. ustanoviť znalca. V konaní však súd bez povšimnutia nemôže nechať ani taký posudok, ktorý si účastník zadovážil sám, ešte pred začatím súdneho konania. Takto zadovážený posudok síce nemá povahu znaleckého posudku podľa ustanovenia § 127 O. s. p., ale má povahu listinného dôkazu v zmysle ustanovenia § 129 O. s. p. Ak závery znaleckého posudku, vypracovaného v zmysle § 127 O. s. p., sú v rozpore o tej istej otázke s výsledkami ostatných dôkazov, teda aj dôkazu znaleckého posudku, predloženého do spisu v zmysle ustanovenia § 129 O. s. p., súd ich musí hodnotiť v tom zmysle, ktorý a z akých dôvodov vezme za podklad rozhodnutia.

Znalecký posudok doplnený výsluchom znalca je vierohodný, ak odôvodnenie je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami, je logické a pri jeho vyhotovení znalec prihliadol ku všetkému, čo mu bolo k posúdeniu predložené.

Podľa judikatúry ústavného súdu nezávislosť rozhodovania súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. znamená tiež právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia

musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty, prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa z uvedených zásad súdneho prieskumu dôsledne nevychádzali, čím sa stali ich rozhodnutia nepreskúmateľnými pre nedostatok dôvodov. Záver súdov nie je správny a spravodlivý vo vzťahu k navrhovateľovi a v danom prípade nie je v súlade ani so zákonnou a ústavnou právnou úpravou, pretože vôbec nereagovali na námietku navrhovateľa, uvádzanú počas celého konania, ostatne v odvolaní, že znalecký posudok vyhotovený znalcom Ing. M. F. je hodnoverný, nakoľko tento bol prítomný pri demontáži vozidla, keď sa vykonávala jeho oprava v januári 2001 a naopak posudky znalcov Ing. J. B. a Ing. A. S. boli vypracované bez priamej prítomnosti, len na základe písomných podkladov. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo znalecké posudky znalcov Ing. J. B. a Ing. A. S. boli vzaté za podklad rozhodnutia. V rozhodnutí preto absentuje vysvetlenie, akými úvahami sa súdy pri hodnotení dôkazov riadili, prečo nevzali do úvahy znalecký posudok, predložený navrhovateľom. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto nie je tiež presvedčivé.

Uvedený vadný procesný postup odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, ktorý napĺňa ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p., je dôvodom, pre ktorý najvyšší súd musí napadnuté rozhodnutia zrušiť a podľa § 243b ods. 3 O. s. p. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Nahliadnutím do Živnostenského registra Slovenskej republiky dovolací súd tiež zistil, že žalovaný ako podnikateľský subjekt ukončil svoju činnosť k 31. 01. 2011. Strata podnikateľského oprávnenia nemá vplyv na spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti a na osud jej záväzkov, z ktorého dôvodu je potrebné, aby v novom konaní vo veci súd konal proti žalovanému, ako fyzickej osobe.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 243b ods. 5 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. augusta 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová